

РЕШЕНИЕ

№ 31830

гр. София, 30.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав, в
публично заседание на 20.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разглежда дело номер **1022** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.13, ал.9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ и чл.148, ал.1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката.

Образувано е по жалба на „Електроразпределение Север“ АД, ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], В. Т., кула Е, чрез пълномощник, срещу Решение № Ж-972/17.12.2024 г. на КЕВР.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е издадено при допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон. Изложени са аргументи, че от заявителя не са уточнени инвестиционните намерения, поради което не може да се установи дали се иска промяна на присъединителната мощност. Твърди се, че в издаденото решение липсват фактически основания, послужили за издаването му, което е в нарушение на изискванията за форма на чл. 59, ал. 2 от АПК. Твърди се, че е нарушен и чл. 35 от АПК. Посочено е, че поисканото присъединяване може да бъде осъществено по реда на чл. 59, ал. 12 от Наредба № 6/2004 г., ако заявителят не желае да промени присъединителната мощност на обекта. Моли се оспореното решение да бъде отменено. В представено по делото становище жалбоподателят чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответникът- Комисия за енергийно и водно регулиране – в съдебно заседание и в представени по делото писмени бележки чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – „Техеком“ ООД – в съдебно заседание и представена писмена защита, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира разноски.

Административен съд София-град, III отделение, 49 състав, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по жалба подадена от Б. К., управител на „Техком“ ООД срещу отказ за сключване на допълнително споразумение към договор за присъединяване за съоръжение за съхранение на електрическа енергия, издаден след подадено искане от дружеството в „Електроразпределение Север“ АД за даване на съгласие за присъединяване на обект за съхранение на електрическа енергия и за сключване на анекс към договор за присъединяване на обект фотоволтаична централа (ФЕЦ), с местонахождение: [населено място], обл. В., имот № 58654.6.104.

На 19.06.2024 г. между „Техком“ ООД и ЕРП Север е сключен Договор за присъединяване на обект за производство на електрическа енергия № ПД-ПВИ-742-Д- ПВИ-311/20.05.2024 г. за обект ФЕЦ, с мощност 1530 kW, предвиден за изграждане в [населено място], обл. В., имот № 58654.6.104.

На 07.10.2024 г. жалбоподателят е подал заявление, с което е поискал сключване на анекс към горепосочения договор за присъединяване на система за съхранение на електрическа енергия.

На основание чл. 142, ал. 5 и чл. 143, ал. 4 от Наредба № 3 на 21.11.2024 г. жалбата е изпратена на електроразпределителното дружество за разглеждане по компетентност, изготвяне на становище и предоставяне на документи.

С писмо от 26.11.2024 г. „Електроразпределение Север“ АД е изразило становище, според което на 07.10.2024 г. от жалбоподателя е подадено искане за издаване на допълнително споразумение към договора за присъединяване по повод инвестиционно намерение за изграждане на съоръжение за съхранение на електрическа енергия.

На 13.11.2024 г., след извършване на проверка по искането, „Електроразпределение Север“ АД е изпратило отговор до „Техком“ ООД, с който е уведомило заявителя, че присъединяването съгласно приложената документация представлява добавяне на инвертори. Според заявените инвестиционни намерения номиналната мощност на обекта за производство/съоръжението за съхранение на електрическа енергия (сумарна изходна инверторна мощност) се получава 2130 kW. От становището се установява, че отказът е мотивиран с разпоредбите на чл. 116, ал. 10 и ал. 11 от Закона за енергетиката (ЗЕ) и чл. 59, ал. 12 от Наредба № 6 от 28.03.2024 г. за присъединяване на обекти към електрическите мрежи (Наредба № 6), като е посочено, че не може да бъде удовлетворено искането на „Техком“ ООД и дружеството следва да заяви коректно инвестиционните си намерения съгласно нормативната уредба.

Издадено е Решение № Ж-972/17.12.2024 г. на КЕВР, с което на „Електроразпределение Север“ АД са дадени следните указания:1. В 30-дневен срок от получаване на решението да издаде и предостави на „ТЕХКОМ“ ООД Допълнително споразумение към Договор за присъединяване на обект за производство на електрическа енергия № ПД-ПВИ- 742-Д-ПВИ-311/20.05.2024 г., като предвиди условия за ограничаване на възможността за превишаване на присъединената мощност на обекта, съобразявайки се с мотивите на това решение;2. В 7-дневен срок след приключване на дейностите по т. 1 да предостави на Комисията доказателства за изпълнението им.

От страните в производството не са ангажирани допълнителни доказателства.

Административен съд София-град, III отделение, 49 състав, при така установената фактическа обстановка прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

По валидността на акта:

Решението е издадено от компетентен независим специализиран държавен колективен орган, на когото са възложени функции по регулиране на дейностите в енергетиката, във водоснабдяването и канализацията – чл. 10 от ЗЕ, в рамките на законовите му правомощия, регламентирани в чл. 22, ал. 1, т. 3 от ЗЕ и чл. 142, ал. 1, т. 1 и чл. 147 от Наредба № 3/21.03.2013 г. Същото е постановено в предвидената форма, като при провеждане на административното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения, поради което оспорваният акт не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

По процесуалната и материална законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

В съответствие с чл. 22, ал. 1, т. 1 от Закона за енергетиката, КЕВР разглежда жалби на ползватели на мрежи и съоръжения срещу оператори на преносни и разпределителни мрежи, добивни предприятия, оператори на съоръжения за съхранение на природен газ и оператори на съоръжения за втечнен природен газ, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон, и на потребители срещу В и К оператори, свързани с предмета на регулиране по Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги. В съответствие с ал. 5, когато комисията приеме жалба за основателна, тя с решението дава задължителни указания по прилагането на закона. Съгласно чл. 22, ал. 7 от ЗЕ редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се регламентират в наредбата по чл. 60, а именно Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката. Разпоредбата на чл. 142, ал. 4 от с.н.а. предвижда като абсолютна положителна процесуална предпоставка предварителното разглеждане на жалбата от съответното дружество, за да бъде разгледана същата от КЕВР, като при това жалбоподателят следва да не е удовлетворен от отговора по нея или да не е получил отговор. В случая това изискване е спазено.

Спазени са изискванията на Наредбата – чл. 144 и сл. По силата на чл. 144, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката /Наредба № 3/ при проверката на подадената жалба се събират всички необходими доказателства за изясняване на обстоятелствата по нея. Нормата на чл. 143, ал. 6 от посочената наредба също изисква Комисията да разгледа жалбата, ведно с цялата преписка по нея. В конкретния случай с преписката са представени всички относими и необходими за решаването ѝ доказателства, ведно със становище от ЕРД, при което КЕВР е изследвала правнорелевантните факти и е събрала всички относими доказателства. На следващо място, изготвен е доклад и е проведено закрито заседание, на което е прието процесното решение, съгласно чл. 145, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата. Не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 3 от АПК.

Актът е издаден в писмена форма и е мотивиран с основанията, които са обусловили конкретното разпореждане, както от фактическа, така и от правна страна. Неоснователни са твърденията за немотивираност на оспореното пред съда решение. Противно на твърденията в жалбата, съдът счита, че административният орган е изложил точно, ясно и обективно установените факти и

обстоятелства и е обосновал в достатъчна степен направените от него изводи, позволяващи еднозначно да се изведе волята му за издаване на акт с посоченото съдържание. Наред с това са посочени ясно и нарушените нормативни разпоредби.

Спазена е нормата на чл.35 от АПК, като комисията е събрала в хода на административното производство всички необходими доказателства за правилното и мотивирано произнасяне по жалбата.

Съгласно чл.116, ал.10 от Закона за енергетиката, производител на електрическа енергия може да изгради съоръжение за съхранение на електрическа енергия към енергиен обект за производство на електрическа и/или топлинна енергия, присъединен към електропреносната или електроразпределителната мрежа. А в ал.11 на същия член се предвижда, че в случаите по ал.10, когато не е необходимо увеличаване на присъединената мощност, производителят по облекчен ред да подаде уведомление до оператора на електропреносната мрежа или до съответния оператор на електроразпределителната мрежа. С допълнително споразумение към договора за достъп и пренос на производителя се посочват техническите изисквания към схемата на свързване на съоръжението за съхранение към електрическата уредба на производителя, местата на измерване на електрическата енергия и се регламентират правата и задълженията на страните с цел гарантиране сигурността на електроенергийната система с оглед недопускане смущения в мрежата. Това допълнително споразумение се сключва преди издаване на разрешение за строеж на съоръжението за съхранение, когато това е необходимо, но в този случай не се сключва договор за присъединяване.

По делото се установява, че от страна на жалбоподател е направено искане за сключване на допълнително споразумение към договор за присъединяване № ПД-ПВИ-742-Д-ПВИ-311/20.05.2024 г. поради инвестиционна намерение за изграждане на съоръжение за съхраняване на електрическа енергия. От страна на електроразпределителното дружество е издаден отказ, като е прието, че исканото присъединяване изисква добавяне на инвертори. Според заявените инвестиционни намерения номиналната мощност на обекта за производство/съоръжението за съхранение на електрическа енергия (сумарна изходна инверторна мощност) ще бъде 2130 kW, т. е надвишаваща тази по договора за присъединяване - 1530 kW.

Както правилно е прието и в оспореното решение чл. 116, ал. 10 от ЗЕ е неприложим в случая, тъй като няма данни централата на дружеството-жалбоподател да е присъединена към електропреносната мрежа.

Исканото присъединяване на система за съхранение на електрическа енергия следва да бъде извършено по реда на чл. 59, ал. 12 от Наредба № 6, според който при изграждане на допълнителни съоръжения за производство на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и/или за съхранение на електрическа енергия към обект за производство, за който е сключен договор за присъединяване, без да се увеличава присъединената мощност, заявителят подава до оператора на съответната мрежа искане за сключване на допълнително споразумение към предварителния договор или договора за присъединяване, без да предоставя гаранция по чл. 29, ал. 1 от ЗЕВИ. Операторът на съответната мрежа се задължава да сключи допълнително споразумение към договора за присъединяване в срок до 30 дни от искането на заявителя.

В ал.3 на чл.77 от Наредба №6 от 28 март 2024г за присъединяване на обекти към електрическите мрежи /Наредба №6/ законодателят предвижда, че искане по ал.1 не се подава за несамостоятелно съоръжение за съхранение на електрическа енергия, което се предвижда да бъде изградено към нов или съществуващ обект за потребление или за производство на електрическа енергия в случаите, когато не се променя присъединената мощност на обекта за потребление или за производство. В §1, т.16 от ДР на Наредба №6 е дадена дефиниция на термина „присъединена

мощност“ – допустимата максимална активна мощност, съответстваща на преносните възможности на съответната мрежа и на съоръженията за присъединяване в мястото на присъединяване на обект. Тълкуването на цитираната разпоредба налага извода, че присъединителната мощност се определя от съответния мрежови оператор, като той е този, който може да посочи какви са преносните възможности на съответната мрежа.

От съдържанието на издаденото от електроразпределителното дружество становище по подаденото от дружеството-жалбоподател заявление, се установява, че електроразпределителното дружество не е изследвало присъединена мощност по смисъла на цитираната по-горе в настоящото решение разпоредба на § 1, т. 16 от ДР на Наредба № 6, а е изследвало инсталираната мощност, като е сумирало мощностите на централите с системите за съхранение на електрическа енергия. В §1, т. 26в от Допълнителните разпоредби на ЗЕ е дадена легална дефиниция на понятието „инсталирана мощност“. Съгласно цитираната разпоредба инсталираната мощност е номиналната променливотокова мощност (АС мощност) на електрическа централа или на съоръжението за съхранение на електрическа енергия, която се измерва в MW или kW.

Както правилно е приела и КЕВР в оспореното решение, при подадено искане за сключване на анекс към договор за присъединяване за изграждане на система за съхранение на електрическа енергия, мрежовият оператор следва да посочи какви са характеристиките на електрическата мрежа и да уведоми заявителя какви технически дейности следва да бъдат осъществени, за да не се превишава присъединената мощност. В техническите условия към допълнителното споразумение следва да бъдат определени условия, при които мрежовият оператор да може да ограничи достъпа до мрежата на съответния обект при евентуално превишаване на присъединената мощност, като вероятното превишаване не е основание за отказ за присъединяване на системи за съхранение на електрическа енергия.

На следващо място неоснователно е възражението на жалбоподателя, че от направеното искане от дружеството не ставало ясно какви са неговите инвестиционни намерения. Видно от съдържанието на искането дружеството заявител изрично е посочило, че ще отдава съхранената ел.енергия в друг времеви диапазон, извън този, попадащ в профила на фотоволтаичното производство, т.е. производителя не възнамерява да пуска едновременно в работа всички инвентори

С оглед изложеното, оспореното решение на КЕВР е правилно и законосъобразно, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна и следва да бъде уважена за сумата от 100.00 лева на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

На заинтересованата страна следва да бъдат присъдени разноски на основание чл.143, ал.3 от АПК и с оглед на представен списък на разноските и доказателства за тяхното заплащане размер на 2 000 лв. Съдът намира за неоснователно възражението на жалбоподателя за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от заинтересованата страна, с оглед на фактическата и правната сложност на делото.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 49 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Електроразпределение Север“ АД срещу Решение № Ж-972/17.12.2024

г. на КЕВР.

ОСЪЖДА „Електроразпределение Север“ АД, ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], В. Т., кула Е, да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА „Електроразпределение Север“ АД, ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], В. Т., кула Е, да заплати на „Техком“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], сумата в размер на 2 000 лв. /две хиляди/, представляваща разноси в производството.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, по реда на АПК, в 14 – дневен срок, от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: